

SPOLEČNÁ POSTNÍ CESTA KE VZKŘÍŠENÍ 2021

TÝDEN ŠESTÝ: 21. – 27. BŘEZEN

1) Šesté čtení velikonoční vigilie: Bar 3,9 – 15.32 – 4,4

Čtení z knihy proroka Barucha.

Slyš, Izraeli, přikázání života, napni sluch, abys poznal moudrost! Čím to, Izraeli, že jsi v nepřátelské zemi, že chřadneš v cizí zemi, poskvrněn jako mrtvolý, že jsi připočten k těm, kteří sestoupili do podsvětí? Opustil jsi studnici moudrosti! Neboť kdybys byl chodil po Boží cestě, přebýval bys v pokoji navěky. Nauč se, kde je poznání, kde síla, kde důvtip, abys tím poznal, kde je dlouhý věk a život, kde v pokoji září oči. Kdo našel místo (moudrosti), kdo vešel do jejích pokladnic? Zná ji však ten, který ví všecko, svým důmyslem ji vynášel; který založil zemi na věčné časy a naplnil ji zvířaty; který vypouští světlo, a (ono) jde, volá na ně, a (ono) ho poslouchá s třesením. Hvězdy vesele září na svých místech; zavolá-li je, řeknou: „Tady jsme!“ – a s radostí svítí svému Tvůrci. To je náš Bůh, nemůže být jiný k němu přirovnán. Vynášel všechny cesty k moudrosti a dal je svému služebníku Jakobovi a Izraeli, svému miláčkovi. Potom se (moudrost) ukázala na zemi a stýkala se s lidmi. Ona je knihou Božích přikázání a zákonem, který platí na věčné časy; všichni, kteří se jí drží, (přijdou) k životu, k smrti pak ti, kdo ji opustili. Obrať se, Jakube, a uchop ji, chod' po cestě v jejím lesku, vstříc jejímu světlu! Svou slávu nedávej jinému ani to, co ti prospívá, cizímu národu. Blahoslavení jsme, Izraeli, že známe, co se líbí Bohu.

2) Impulz

Už vidíme!

Šesté starozákonní čtení velikonoční vigilie nás už pomalu přibližuje k tolik očekávané radostné zvěsti, ke středu dějin spásy, které si můžeme představit jako přesýpací hodiny. Blížíme se do nejužšího místa. Očekávání vzrůstá.

O velikonoční noci procházíme spolu s izraelským národem celými dějinami spásy: začali jsme univerzálně stvořením světa a člověka, skutkem, který lze vysvětlit jen tím, že Bůh je láska, že je vztah, který ze své podstaty tvoří a tíhne ke sdílení života. Člověk, stvořený z lásky, a tudíž obdařený svobodou, toto sdílení – životodárné společenství se svým stvořitelem – ale odmítne a chce si svůj život režírovat sám. A tak se Otec – Láska pustí do záchranné operace. Skrze Abraháma si ze všech lidí vyvolí dvanáct kmenů Izraele. Jsou ale vyvoleny jen proto, aby se prostřednictvím nich zachránili všichni. Osvobozením z Egypta je ustanovuje jako národ a dává jim zakoušet svou blízkost, stává se Bohem mezi nimi, Immanulem. Dějiny pokračují, stejně jako

střídání pádů vyvoleného lidu a všech možných návrhů Boží záchrany. Po návratu z babylonského vyhnanství už zůstávají jen kmeny dva, věrný zbytek Izraele. A právě v exilu se ocitáme i s naším šestým čtením, které už jasně mluví o Božím zákonu jako o moudrosti, která se ale ukáže na zemi a stýká se s lidmi (srv. Bar 3,38). A „*všichni, kteří se jí drží, přijdou k životu*“ (Bar 4,1). Cesta se zužuje a zužuje a my už v těchto slovech tušíme příchod toho, kdo je Boží moc a Boží moudrost sama (srv. 1Kor 1,24). Dostáváme se do úplného středu dějin spásy. Ježíš, dvanáct apoštolů a pár žen, které ho následují... pak už jen Ježíš se čtyřmi nejvěrnějšími v Getsemanské zahradě a... opuštěný Ježíš na kříži: středobod, do kterého všechno směřuje a ze kterého všechno vychází nové. V Kristu se obnovuje celé stvoření: ženy u hrobu o velikonočním ránu... emauzští učedníci... a Letnice se všemi jazyky a národy světa. „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!*“ (Mk 16,15) A v tomto rozšiřujícím se proudu jsme dnes i my a záleží tak i na nás, kolik dalších Adamů a Ev pozná tuto nezdolatelnu Boží lásku k člověku.

Ale vraťme se k Baruchovi. Co za změnu tento prorok ohlašuje? „*Slyš Izraeli... napni sluch...*“ tak začíná naše čtení. Pro izraelský národ naprosto ústřední výzva, která je součástí jeho nejdůležitější modlitby a vyznání víry: Šema Jisra'el. A úryvek končí: „*Potom se moudrost ukázala na zemi a stýkala se s lidmi.*“ Jde tedy o slovo, slyšené Boží slovo, které vstupuje do dějin a mění je, působí a vyvolává události a prochází jimi. A toto Boží slovo, jeho moudrost se ukáže! Stane se viditelným. „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1,14).

A možná se vám vybaví událost, kde je tento přechod od slova k obrazu, od naslouchání k vidění ještě zřejmější. Ježíš se na počátku svého veřejného života ocitá v synagoze, povstane, vezme do rukou svitek proroka Izaiáše, otevře ho a čte: „*Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.*“ Pak knihu zavře, usedne, všichni se na něj upřeně dívají a on řekne: „*Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli*“ (srv. Lk 4,14-21). A my před sebou vidíme obraz Krista, na němž spočívá Duch svatý, a on smotává svitek Starého zákona, aby bylo jasné, že toto proroctví a všechna starozákonní očekávání, slova a přípravy došly právě teď svého vrcholu a naplnění. Začíná nový čas a nový svět. A právě přechod o sluchu k zraku, od slova k obrazu je tím, co z Krista činí toho, kdo mluví s mocí, protože moc, autorita v Písmu znamená: ukazovat konkrétním svědectvím svého života to, co je řečeno slovy. Slovo se tedy stává dějinami, životem. Do této chvíle se naslouchalo, od této chvíle budeme, jak říká Jan, vidět: „*... co jsme vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života svědčíme...*“ (1Jan 1,1).

Kristovo lidství se tedy stává místem, kde se zjevuje Bůh a kde „*každý člověk uzří Boží spásu*“ (Lk 3,6). Nebude o ní jen slyšet, ale spatří ji.

Ale pozor! To, co je důležité, je, že tady to nekončí. „*Každý člověk spatří Boží spásu*“ se netýká jen Kristovy osoby, ale našeho vlastního lidství! V eucharistii se při bohoslužbě slova nejprve slovo hlásá. Pak se totéž hláсанé a slyšené slovo skrze dary věřících stává na oltáři slovem vtěleným, stává se Kristovým tělem, jeho životem, který prochází úplným velikonočním sebedarováním, a dochází plnosti v okamžiku, kdy ho Otec jako oběť přijímá, tedy, kdy ho přijímá jako vzkříšeného Syna s oslaveným lidstvím. A toto slovo na počátku slyšené, pak námi v Kristově těle viděné se teď stává pokrmem a my ho jíme. Stává se pokrmem toho, co řekl, abychom se my, když budeme toto jíst, stali tím, co přijímáme. V liturgii se tak slovo stává naším životem. A právě náš život se tak stává místem, kde „*každý člověk spatří Boží spásu*“!

Ale druhé a poslední „pozor“! Tady nejde vůbec o nic individualistického, jako by se křesťan, který se živí eucharistií, stal sám tímto svědectvím. Ne! Protože v tom chlebě, který se stal mrtvým a vzkříšeným tělem, se všichni ocitáme ve společenství s Otcem. A to je ten skutečný přechod od starého k novému! Slovo koná ve světě zcela nové dějiny, protože se stává zjevením zcela nového lidství, které žije po způsobu Božího trojičního života, tedy života vztahového, života společenství, života církve! Ne jako „dokonalé společnosti“, jak jsme si dlouho mysleli, ale „společnosti“ zcela a radikálně nové, protože jde o eucharistický, trojiční způsob života v dějinách člověka.

Prorok je ten, kdo vidí „za“ věci samotné, kdo ví, že důležitější než věci tak, jak se odehrávají, je jejich smysl. Prorok Baruch tak už možná tušil, že v tom přechodu od slyšeného k viděnému se otevírá nabídka konečné záchrany, radikálního osvobození a plnosti života pro každého. „*A každý člověk spatří Boží spásu.*“

Vlastimil, omi

3) modlitba – „almužna“ – „půst“

- **modlitba:** „lectio divina“ nad úryvkem Bar 3,9 – 15.32 – 4,4

- **„almužna“ (skutek lásky, milosrdenství)**

- **„půst“ (skutek zřeknutí se něčeho)**

Už vidíme! Naše víra není informací z doslechu, je zkušeností, setkáním. Proto dnes spojíme dva postní skutky dohromady. Možná nám zaberou trochu víc času, pravděpodobně nás budou stát trochu víc úsilí, ale zkusme to. Najděme si tento týden chvíli, kdy si společně (pokud žijeme v rodině) nebo sami upečeme „eucharistický chléb“. Jednoduchý recept najdete dole. A pak si nachystejme jeden den večeři a před večeří samotnou si u stolu chléb rozlámejme. Každý si postupně ulomí svůj kousek a při tom říká: „*Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když*

je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě." (1Kor 10,17) Chlebem pak doprovodíme svou večeři.

Pokud žijeme sami, udělejme totéž: rozlámejme chléb, pomodleme se Pavlův text a vzpomeňme na ty, kteří nám v těchto dnech nejvíce chybí.

Jeden kousek chleba si každý ponechejme a na znamení našeho společenství a blízkosti v Kristově těle ho při nejbližší příležitosti nabídněme někomu jinému v kostele.

Recept:

½ kg hladké mouky

trochu soli

asi ½ l perlivé vody

Těsto musíme opravdu dlouhou dobu hníst. Uděláme z něj 2 placky (záleží ale na vás) a rozválíme. Pečeme v troubě na 180° - 190° asi 10 minut, až se začnou tvořit vzduchové bubliny.

Chléb by neměl být úplně „křupavý“, spíš hutný a tužší.

Množství uzpůsobte počtu lidí a hladu 😊.